

A.K. 65 58

Zd
7184

RECTOR
UNIVERSITATIS LIPSIENSIS
AD TUMULANDUM
PLURIMUM REVERENDUM VIRUM
DOMINUM
ALBRECHT
CHRISTIANUM
ROTHIUM,
S. Theolog. Baccalaur. & Ecclesiasten
ad S. Thomæ pomeridianum meritissimum,
USITATIS CEREMONIIS
hora I. hodie XV. Decembr. M DCCI.
CIVES SUOS
INVITAT.

Um Ambrosius sui temporis, D. Martinus Geierus, cathedram Templi Thomani animaret, ex Evangeliiis, quæ vocantur, Dominicalibus & Festivalibus, meditationes Temporis & Æternitatis auditoribus suis proposuit. Ex quibus, de suavissimo ore, animoque docto & sancto profluentibus, quanti fructus in populum Christianum redundarint, adhuc, qui eas legunt, facile intelligunt. Etenim non docet solum nos Orator optimus, quam rationem temporis, in quo vivimus, curamque æternitatis, quæ post hanc vitam nos spectat, habere debeamus, sed etiam animos nostros eo usque permover, ut tempus nostrum rite impendere credendo, agendo, patiando, & ad æternitatem beatam pervenire tandem, studeremus. Eius vestigiis laudabili opera insisteret audivimus, Plurimum Reverendum Ecclesiasten in Templo S. Thomæ pomeridianum, Dn. M. ALBRECHT CHRISTIANUM ROTTHIUM, SS. Theologiæ Baccalaureum, dum elapso anno ecclesiastico-Textus sacros Epistolicos, ad eundem sanctum usum, eadem prorsus methodo applicaret. Inter cætera diligenter monebat, omni momento ad ostium æternitatis homines consistere. Ut enim in rebus humanis nihil certius morte, ita hora modoque mortis nihil esse incertum. Multos, qui spes longas inchoarunt, qui proluxa negotia, amplam laborum seriem & fructus, honores, divitias animo præceperant, senectutem autem in otium & pietatem referre destinaverant, catarrho suffocari, apoplexia prosterni, terrore exanimari, gladio confodi, fulmine necari, ruina domus opprimi, lapsu lapidis dejici, aliisve modis innumerabilibus vita exturbari, & in mare æternitatis præcipitari. Scilicet infinitos morti esse aditus, quibus homines tollit. A momento vero unico illo pendere, ut aut bene nobis sit, aut male in perpetuum: momentum illud vitæ hujus extremum, æternitatis primum esse, in quo coram Judice summo homines comparere oportet, ut pii quidem beatitudinem æternam consequantur, impii in infernum ablegentur. Non locum hic esse errorem emendandi, cum semel errasse, sit æternum periisse. Hinc querebatur; multos inter mortales, pecuniam, honores voluptatesque corporis querendi labores non differre, at ea, quæ ad salutem suam æternam pertinent, procrastinare, lente agere, tandem penitus omittere, & veluti ii, qui ambulando dormiunt, ad mortem pervenire. Non pudere eos, reliquias faciemque vitæ reservare DEO, & id solum tempus DEO vivere, quod in nullam aliam rem conferri idoneum sit, quodque, an habituri sint, nesciant. Quæ de causa obstabat omnes Christianos, dicens: O mortales! fera nimis est vita crastina, vivite hodie; de peccatis dolete hodie, cras alia committere cavete, quantum fieri potest: bonum, dum tempus habetis, operemini: in fide & gratia persistite. Hos docebat, precibus quotidianis, mortis suæ tempus, locum, genus summx bonitati & providentiæ Divinæ humillime committere, & beatum in Christo obitum orare; hoc vero simul rogare, ne improvise & subita morte auferantur; sed spatium ali-quod sibi relinquatur per penitentiam, & sanctissimum viaticum ad discessum. ex hac vita se præparandi: Attamen, si placeat DEO, se subita morte tollere, non reniti: voluntatem ipsius sanctissimam in omnibus fieri, sibi bonum & salutare esse: hoc petere iterum, spatium, quo Patri suo cœlesti Spiritum suum uno suspirio commendent. Quod si vero nec tantillum temporis superfuert, in intercessionem JESU, quæ & suas preces omnes DEO acceptas faciat, se morituros. Hanc gratiam sibi sufficere. Istum doctrinæ divinæ cursum absolverat nuper Reverendus Ecclesiastes; jam subito ex hac vita evocatum Ministrum suum & Amicum, DEUS exemplum esse voluit, citam mortem piorum beatam esse, & mortem hominibus visam improvisam, non esse improvisam ejus, cujus vita provisa fuit. Atque hujus provise vitæ, mortisque provise historiam nunc texemus. Ingressus est hanc vitam Offenhausii in Thuringia, an. MDCLI. d. XII. Januar. natus Patre Dn. Johanne Rotth, Turmæ equestris Suecicæ, sub Chiliarcha Lilienstrœmio, Vexillifero, matre Christiana, Dn. Andrea Dörfflero, primum Scholæ Radeber-

gen-

genſis Reſtore, poſt Paſtore Tiefenſenſi, & tandem in exercitu Suecico tredecim annis Concionatore militari prognatam. Ubi Pater An. MDCLIX. in bello Suecorum cum Danis occubiſſet, mater diligentem curam educationis habens, in pago patrio Ludi Magiſtro, & deinde, in oppido propinquo Greußen, Scholæ Præceptoribus informandum dedit, donec Scribæ in Cancellaria Sondershuſſi commendaretur. In hujus miniſterio amanuenſis duobus annis vixit. Poſt hos Gymnaſium celebre Halæ Saxonum adiit, in quo à Johanne Martio, Collega Tertio, à Martino Lipenio, Conrectore, à Valentino Bergero, Reſtore ſeptem annis fideliter inſtitutus, & ab eodem nominato Reſtore, liberis ſuis Pædagogus præfectus, & ſuſtentatus fuit. Ætatem jam habebat, & judicio Præceptorum, præfectus abunde ſufficientes ad ſtudia Academica inchoanda: ſed ſumtuum ad ea neceſſariorum defectus, propoſito remoram faciebat. Mater quidem venditio prædio Halæ habitabat: parum tamen in filium erogare poterat. Accidit autem, ut unus ex commilitonibus, Johann Grelle, Stargardiâ Pomeranus, qui in Academia Jenenſi ſtudiis incumbere, noſtrum literis ad ſe invitaret, & venientem, per unum annum, in Muſeum ſuum reciperet, diutius quoque ipſi conceſſurus, niſi donum à ſuis revocatus fuiſſet. In hujus benefactoris locum, divina providentia procuravit ejuſdem Academiae Studioſum, Georgium Lilium, patria Berolinſem; qui contubernalem ſuum elegit, & victum, aliaque ad vitam neceſſaria eidem ſuppeditavit. Cujus contubernio per biennium ſere uſus, an. MDCLXXV. Gradum Magiſterii ambivit, & ob diligentiam à Friſchmutho, aliisque Profeſſoribus prædicatam, d. II. Martii, Decano Johanne Chriſtoph. Hundeshagio, condonata ſumtuum faciendorum parte dimidia, adeptus eſt. Progreſſus fuiſſet in ſtudiis ultra, niſi res anguſta pedem retrahere juſſiſſet. Cum ergo Halæ, vidua Vollrathi Drachſtättii, de Senatu interiore Viri, Præceptorem Filii ſui deſideraſſet, accepit ſpartam, ornavitque duobus annis. Diſcipulum comitem ſecum habens Jenam reverſus eſt, & cum ipſo in Profeſſoris Velthemii ædibus habitavit. Tunc Præſes, diſputationem de ambitu humani meriti habuit, tanto applauſu, ut Studioſi aliqui, Collegium Ethicum ab ipſo aperiri expeſerent. Intimatione ejus facta, magno Auditores numero confluxerunt, quos, quia Muſeum non capiebat, Auditorium ſuum domeſticum Hoſpes conceſſit. In hoc occupatum, Scholarchæ tertium Collegam Gymnaſii Halenſis elegerunt, d. VI. Dec. an. MDCLXXVII. quod officium initio ſequentis anni adiit, & quinque annis diligenter dextreque peregit. Quæ cauſa fuit, ut Conrectoratum d. XIII. Maji, an. MDCLXXXIII. Patroni ipſi committerent. Jam videbatur Scholaſticis laboribus à Deo mancipatus eſſe per totam vitam, cum in iis magno cum emolumento juventutis verſaretur, tam publicis quam privatis horis, & in uſum ejus Inſtitutionem Poëſeos germanicæ, eruditorum judicio concinnam, ſcriberet. Sed eidem benigniſſimo Numini placuit ipſum è Schola evocare, & ad miniſterium in Eccleſia ſua adhibere. Ideo an. MDCLXXXIX. Diaconus ſuperior in Templo S. Ulrici, in eadem urbe conſtitutus eſt: poſtquam d. XXVIII. Novembr. Scholæ valedixiſſet, munus ſacrum exorſus eſt d. I. Dec. Memor interim dilectæ ſibi juventutis, notas Hiſtorico-Philologico-Philoſophicas in officia Ciceronis publici juris fecit, quibus Diſſertationes utiles, de capitibus Philoſophiæ Stoicæ & Peripateticæ in moraliſibus adjunxit, quas Collectores Actorum Eruditorum in hac urbe recensuerunt. Nondum triennium in partibus Miniſtri Eccleſiæ fideliter agendis finiverat, cum Ampliſſimus hujus Urbis Senatus, de ejus dotibus eximiis & vita exacta certus, ad concionem hoſpitalem, ut vocant, invitaret. Habenti igitur an. MDCXCII, d. XXV. Auguſti in æde Thomana, munus Concionatoris meridiani mox obtulit. Quo accepto Halæ Eccleſiæ divinam gratiam apprecatus, in hanc urbem rediit, & Domin. XVIII. poſt Trinitatis, fungi officio ſuo cepit. An. MDCXCIII. Titulo Baccalauri à Facultate Theologica condëcorabatur, quo ſe dignum omnino eſſe, Diſputationem de Trinitate Platonica erudite elaboratam, ſub Præſidio Magni Theologi, D. Jo. Bened. Carpovii defendens, publice probavit. Sic nactus docendi facultatem, in Collegiis Theologicis crebris, Studioſis præſuit. Scripta Theologica ab ipſo edita ſingula non nominamus, Theologiæ additis factis ſuperque nota. Tandem an. MDCXCIX. à morte Viſorum meritiſſimorum, D.

Leh-

Zd 7184 J
vol 18

Lehmanni & D. Carpovii, ex Concionatore meridiano pomeridianum, Senatus incluti sententia merito fecit. De Vitæ ejus in ministerii cursu, omnibus laudato, initio à nobis commendato, nihil amplius addimus, nunc ad ea, quæ ad conjugii consuetudinem pertinent, pergentes. Fuit autem bigamus. Nam primum conjugem duxit an. MDCLXXX. ornatisimam Virginem Annam Eleonoram, Dn. Johan. Katzschén, Patritii & Salinarii Halæ; & Ducalis Saxonici Administratoris Præfecturæ Sittichenbachensis filiam, Christiani Guëinzii, Rectoris Gymnasii Halensis famigeratissimi, ex filia neptem. Hæc liberos peperit tres masculos, & sex famellas: An. MDCLXXXI. d. IX. Maji, Christianam Eleonoram; An. MDC LXXXII. d. XXI. Decembr. Christianum Gottlieb; An. MCCLXXXIV. d. X. April. Johannam Mariam; An. LXXXV. d. XXIII. Augusti Christianum Augustum; An. LXXXVII. d. XXX. Sept. Rosinam Magdalenam; An. LXXXIX. d. XIII. Sept. Johannam Christianam; An. XCI. d. XII. Sept. Christianum Gotthild; An. XCIII. d. XVIII. Maji Christianam Elisaberham; An. XCV. d. XVIII. Martii Julianam Sophiam. Defunctis reliquis superstites sunt, Filius unus, Christianus Augustus, filia quatuor, Rosina Magdalena, Johanna Christiana, Christiana Elisabetha, Juliana Sophia. Illa vero uxore d. VI. Decembr. Anno XCV. rebus humanis exempta, ad secunda vota animam adjecit, ac fidem conjugii rursus dedit d. XXI. Decembr. Anno. XCVI. Nobilissimæ Virgini, Margarethæ Elisabethæ, Dn. D. Augusti Benedicti Carpovii, J. C. Antecessoris, Curia provincialis, & Consistorii ecclesiastici Assessoris, Canonici Numburgensis, Viri de officiis suis optime meriti filia. Ex hac suscepit Anno XCVII d. X. Augusti filiam, Margaretham Eleonoram, & duos filios, Anno. XCIX. d. XVII. Februarii Augustum Benedictum, Anno MDCC. d. XIX. Augusti, Albrechtum Christianum, Quibus, tam moestissima vidua, quam tot liberis orphanis, Curator summus, immo Pater cælestis certissime providebit. Extrema Viri memorabilibus accenseri debent. Die VII. Decembris, peccata sua confessus erat, & unionem suam cum Christo, corpus & sanguinem ejus d. VIII. accipiens, firmaverat. Die X. qui erat Sabbathi, tam matutino quam pomeridiano tempore bene valuit. Quanquam enim ab anno, & quod excurrit, vertigini magna, deliquio memoriæ & loquendi, semel iterumque, etiam dum concionaretur, fuit obnoxius, nihil tamen horum aliquo tempore passus est; sed potius asseveravit, post affectum, quo vespertino tempore legens in Collegio Theologico corripiebatur, integras sibi vires esse. Verum, cum dicto Sabbathi die post horam IV. è templo, in quo poenitentium confessiones audiverat, rediisset sanus, & in Musco suo meditationes, in Tertii Articulum Symboli de Sanctificatione, in Ecclesia sequenti die Dominica proponendas ageret, vehementi catarrho apoplectico derepente affligebatur. Mox pulsans more solito significabat, velle se, aliquem ex domesticis ad se venire. Accedentes admodum infirmum reperiebant, & charissimam conjugem, quam desiderabat, advocabant. Hæc appropians, vidit in lecto maritum federe, & verbis difficulter, clare tamen prolatis orare audivit. Ipsa, ut in summa animi consternatione poterat, preces acclamabat, hæcque verba ultima balbutientem dicere percipiebat: Domine Jesu, Tibi vivo, Tibi morior: Pater, in manus Tuas commendo Spiritum meum. Post hæc Sensus omnes defecere, nec mediis adhibitis redierunt. Adveniens Confessionarius ejus Dn. D. Seligmannus, & duo Collegæ conjunctissimi præsentés, quod poterat, pro beata analysi agonizantis, preces ad Deum fundebant. Atque hic quoque eam misericordissime fecit, mox post horam VI. Ministri sui Animam, postquam in corpore mortali fuisset quinquaginta annos, & menses XI. ad se recipiens. Quibus pensatis, quis non asseratur nobis, mortem subitam Amicorum DEI beatam esse, & improvisam non esse ejus, cujus vita fuerit provisâ. Nobis, Cives Academici, incumbit Viri beati funus honorare. Id, cum hodie hora I. efferendum sit, vestram frequentiam expetimus, & expectamus, quod certi sumus, velle Vos hoc officium libenter facere, ut moestissimæ Viduæ, & toti familiæ amplissimæ in luctu positæ, *ov jeto à Dny* vestram declaretis. P. P. d. XV. Decembr.

A. C. MDCCI.

LIPSIÆ, Literis Immanuelis Titii.

X 293 95 88

no

F.K. 65 58

Z d
7184

RECTOR
 UNIVERSITATIS LIPSIENSIS
 AD TUMULANDUM
 PLURIMUM REVERENDUM VIRUM
 DOMINUM
 ALBRECHTUM
 CHRISTIANUM
 ROTTHIUM
 S. Theolog. Baccalaur. & E
 ad S. Thomæ pomeridianum mer
 USITATIS CEREMONIIS
 hora I. hodie XV. Decembr. M D
 CIVES SUOS
 INVITAT.

